

stor opgave, det erkender jeg, men jeg tror, den vil blive løst, hvis vi kan holde kursen.

Og må jeg så sige til hr. Holger K. Nielsen om kravene vedrørende den kollektive trafik og kravene vedrørende velfærdsområderne – sygehusene, de ældre og det rummelige arbejdsmarked, hvor der er plads til de skæve eksistenser, dem, der ikke kan være med 100 pct., men kun 20 eller 30 pct., for dem skal der også være plads til – at jeg vil foreslå, at vi også husker de emner, når vi lidt senere på året skal drøfte, hvordan vi i fællesskab i Folketinget kan løse problemerne i en finanslov for 1998, dels i forhold til hr. Holger K. Niensens parti, dels i forhold til andre partier, der vil være med til at påtage sig et ansvar, og jeg håber, at det også bliver partier i højre side af salen.

Jeg vil godt gemme spørgsmålet om den økonomiske justeringsmekanik lidt, indtil vi kommer til hr. Arne Melchior.

Til hr. Jørgen Estrup vil jeg sige tak for indlægget. Tak for de kloge og meget grundlæggende betragtninger om flygtningespørgsmålet, som jeg også gerne vil kommentere om lidt.

Og tak for betragtningerne om miljøet! Jeg er glad for, at vi kan sende så klart et signal af sted om, at de miljøpolitiske beslutninger, vi skal træffe nu, måske ikke er synlige i dag eller i morgen, men er nødvendige. For jeg tror, vi skal være meget taktsomme, når det gælder iltsvindet i nogle af vore fjorde og vandløb, og jeg tror også, vi skal have modet til at træffe beslutninger, selv om man måske kunne sige, at det godt kunne vente til i morgen. Men hvert enkelt år vi udskyder dem yderligere, forsinker effekten om 5 eller 10 år, og vi skal også kunne træffe miljøbeslutninger, selv om vi godt ved, at virkningen først bliver synlig om 5 eller 10 år.

Også tak for præciseringen af den økonomiske politik! Det er et uomgængeligt krav, at kursen i den økonomiske politik rettes ind, når der er behov for at rette den ind, sagde hr. Jørgen Estrup. Og det må ikke løbe løbsk for os; opsvinget skal fastholdes; vi skal have modet til at gribe ind, når der er behov for at gribe ind; vores økonomiske politik er et flagskib for regeringen. Jeg er ganske enig.

Hr. Keld Albrechtsen var ikke enig i NATO-strategien og udviklingen på det område.

Om NATO og det historiske, der er sket i år, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at den analyse, der er blevet leveret, er for smal og for dagsbetonet. Må jeg bare stiltfærdigt minde om – som udenrigsministeren så elegant har påpe-

get det – at NATO's udvidelse og den proces, der er sket i forholdet mellem NATO og Rusland, er fuldstændig enestående og vil vise sig på afgørende vis at være et gennembrud.

Lad mig bare nævne fem områder, hvor Rusland er blevet tættere knyttet til Vesten:

For det første har Rusland fået en aftale med NATO. Jeg var der selv, og jeg kan forsikre, at alle var i godt humør, inklusive præsident Jeltsin. (*Munterhed*). Der skulle ikke grines dér; det vil jeg gerne sige.

For det andet en aftale med EU om forøget samarbejde.

For det tredje er Rusland blevet medlem af Europarådet. Og Rusland skal levere dokumentation og åbne grænserne, for at vi kan se, hvad der sker med hensyn til europarådsspørgsmål.

For det fjerde er Rusland blevet medlem af OSCE og deltager aktivt.

For det femte hedder det ikke længere G 7, men G 8, og Rusland deltager nu i et økonomisk samarbejde på verdensplan.

Der er altså ikke tale om, at vi har bevæget os væk fra hinanden, men om, at vi er tættere på hinanden.

Og så er Ukraine med sine 60 millioner indbyggere i virkeligheden også kommet med som en meget vigtig faktor. Det glemmer vi ofte at tale om, men det hører jo med i hele stabiliseringsamarbejdet.

Men jeg vil indrømme over for hr. Keld Albrechtsen, at vi jo nok ikke bliver enige om det med Europa. Det gør vi nok ikke. Og siden hr. Keld Albrechtsen anklagede regeringen for at svæve oppe i den blå luft mellem to stole, tror jeg slet ikke, vi bliver enige. (*Munterhed*). Det tror jeg faktisk ikke. Men vi kan blive enige om én ting: at det skal gå ordentligt til, at der skal være fair play. Det blev jeg spurgt om, og det vil jeg gerne give håndslag på. Det er muligt, at vi ikke kan blive enige om at udsende en fælles avis, men herregud, så er der så meget andet, vi kan samles om.

Til hr. Arne Melchior vil jeg sige, at jeg var der også, og jeg hørte biskop Lindhardtts prædiken, og jeg tror, jeg i virkeligheden var lige så berørt som hr. Arne Melchior. Jeg kan jo ikke garantere for det, men i hvert fald gjorde den et indtryk på mig; det må jeg sige. Og jeg kom til at tænke på, at budskabet i mit tilbud om borgfred på flygtninge- og indvandrerområdet for nylig blev misforstået af hr. Uffe Ellemann-Jensen. Hr. Uffe Ellemann-Jensen sagde nemlig: Vi